

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

CHRISTY McKELLEN

Atostogos su nepažįstamuoju

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

Christy McKellen
(Kristy Makelen)

**ATOSTOGOS
SU
NEPAŽĮSTAMUOJU**

Romanas

Versta iš Christy McKellen, *Holiday with a Stranger*,
2014

© Christy McKellen, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-934-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Konoras Prestonas negalėjo patikėti savo akimis. Ji sėdėjo ant jo lovos – apšviesta mėnulio šviesos ir gundomai išlenkusi nugarą. Visu kūno svoriu rėmėsi ant vienos rankos, galvą buvo palenkusi žemyn – atrodė taip, tarsi pozuotų vienam iš tų meilės romanų, kuriuos jis matydavo oro uostų spaudos kioskų lentynose.

Jis spėjo, kad ji ką tik prausėsi duše, – ilgi šviesūs plaukai šlapiomis sruogomis krito jai ant pečių. Suiržęs jis stebėjo, kaip vandens lašas, navinguriavęs jos nugaros linkiu, paptelėjo ant lovatiesės.

Nuo jos sklido šviesa, tarsi ji būtų norėjusi padaryti jam teigiamą įspūdį – bent taip atrodė po kelionės pavargusioms jo akims.

Katerina Mejers.

Jis manė, kad jam pagaliau pavyko ją įtikinti, jog tarp jų viskas baigta, bet ji buvo čia, ir vėl nuoga jo lovoje, jo vasarnamyje. Vasarnamyje, apie kurį jis tikrai jai nebuvo net užsiminęs. Nejau jam taip ir nepavyks pasislėpti nuo įkyraus jos dėmesio?

– Ką, po velnių, veiki mano lovoje, Katerina?

- šiurkščiai paklausė jis nedraugišku balsu - paprastai stengdavosi būti ramus, bet dabar jautėsi pavargęs ir suirzęs, nenusiteikęs bendrauti su jį persekiojančia buvusia mergina.

Bet tai, kaip ji sureagavo, buvo visiškai nepaaiškinama.

Ji sušuko, ir taip garsiai, kad jam vos nesprogo ausų būgneliai. Iš išgąščio krūptelėjęs jos kūnas išsirietė švytinčiu lanku ir po akimirkos su trenksmu sukniubo ant lovos.

Atmetusi plaukus, ji atsisuko į jį, akimirkai atidengdama dailias savo krūtis - lyg ir didesnes, nei jis prisiminė, ir čiupusi rankšluostį apsisivyniojo juo krūtinę.

Pažvelgęs į išsigandusį, išbalusį, mėnulio šviesos nušviestą veidą jis suprato, kad suklydo.

Tai buvo ne Katerina.

Dar vienas, naujas, nemalonumas.

Iš išgąščio Džosės širdis vos neiššoko iš krūtinės ir kūnas nuėjo pagaugais. Pastarąsias dešimt minučių ji buvo įbedusi akis į nešiojamojo kompiuterio ekraną, ir tai, kad kažkas stovi priešais ją, ji įžiūrėjo tik po kurio laiko. Nors to didžiulio vyro, stovinčio jos lovos kojūgalyje, veido bruožų nematė, aiškiai juto jo

pyktį.

- Ko jums reikia? - tai buvo instinktyvus klausimas - ji ištarė jį pašnibždomis ir drebančiomis lūpomis, nebūdama tikra, ar nori išgirsti atsakymą.

- Savo lovos. - Jo balsas jau buvo ramesnis, bet ne itin draugiškas, piktas, bet kartu ir suglumęs.

Ji sumišo. Gal ji sapnuoja? Tokių keistų dalykų nebūna net sapne.

- Ką turite galvoje, sakydamas savo lovos? Kas jūs toks, po galais? Mirtinai mane išgąsdinote.

Vyriškis, išgirdęs išgąstį jos balse, žengė žingsnį atgal ir pakėlė abi rankas delnais į viršų tarsi pasiduodamas.

- Atleiskite. Nenorėjau jūsų išgąsdinti. - Jo balsas buvo jau švelnesnis. - Maniau, kad jūs... - Jis patylėjo. - Aš apsirikau.

Džosės akys, pamažu apsipratusios su tamsa, matė jau geriau. Kūnas nebebuvo toks įsitempęs. Gal jis ir neketino jos pulti, vis dėlto jai buvo neramu ir ji apdairiai pasislinko arčiau stalinės lemos.

Akimirką ji sutriko - iš jos ausinukų, numestų prie lovos, sklido tyli muzika, matyt, todėl ir

neišgirdo jo žingsnių.

Sukaupusi drąsą ji paklausė - šįkart jau griežčiau, stengdamasi kontroliuoti padėtį:

- Taigi, norėčiau sužinoti, kas jūs?

Ji tikėjosi, kad jai pavyks įkalbėti jį išeiti. Kažkur buvo girdėjusi, kad gintis geriausia puolant. Iki šiol jai buvo tekę kovoti tik dėl lėšų įvairiems verslo projektams, netgi susiremti su agresyviai ir kategoriškai nusiteikusiais kapitalo rykliais, bet tai buvo visai kas kita, nei vidurnaktį susitikti akis į akį su nepažįstamu vyru.

- Esu Konoras Prestonas. Tai mano kambarys, - pasakė jis.

Džosė tyliai atsiduso, jos širdis pamažu rimo. Prestonas. Ką gi. Tikriausiai jis yra Abigailės brolis - klajūnas, kuris, iššvaistęs turtą, grįžo namo. Jinai jį įsivaizdavo ne tokį. Abigailė buvo smulktė ir liekna, visiškai nepanaši į savo broį. Šis vyras nebuvo mažas, anaipol. Iš to, ką matė sėdėdama lovoje, galėjo spėti, kad jo ūgis turėtų būti ne mažesnis nei metras aštuoniasdešimt, be to, atrodė tvirtas kaip jautis. *Tokį* susitikti kur nors nakčia tikrai nenorėtų.

- O kas *jūs* esate? - iš tamsos sklindantis šiurkštus jo balso tonas ją baugino.

Pasilenkusi į priekį, ji įžiebė stalinę lempą. Oho, jis iš tikrųjų didelis, kažkoks apdriskęs ir nesiskutęs. Plaukai prašėsi žirklių, drabužiai buvo susiglamžę ir netvarkingi. Jis atrodė pavargęs; akys iš nuovargio buvo apsiblaususios. Ji prisiminė Abigaile minėjus, kad jam dar nėra trisdešimties – jis buvo vos keleriais metais už ją vyresnis, – bet atrodė taip, tarsi turėtų daugiau gyvenimiškos patirties. Jo veido bruožai buvo vyriški – gal ir ne klasikiniai, bet tikrai įsimintini. Į tokius vyrus visados krypsta kitų akys, kad ir kur ar su kuo jie būtų.

Pajutus, kad jis irgi ją stebi, jai ėmė šiurpti oda, kūną nutvilkę karštis, o jautriausios kūno vietos pradėjo deginamai tvinksėti.

– Mudvi su Abigaile turime bendrą verslą. Džosė Marčpein, – pasakė ji gana šaižiu balsu. Tikėjosi pamatyti jo veide bent kokį atpažinimo ženklą. Nepamatė; užtat jis nužvelgė ją vertinamu žvilgsniu. – Abė sakė, kad galiu čia kurį laiką pagyventi... – pridūrė ji tęsdama žodžius, nes jo veidas vis labiau niaukėsi.

– Iš tikrųjų? – jo klausimas buvo netikėtas, balso tonas nedraugiškas.

Kambaryje stojo nejauki tylą, jie žiūrėjo vienas į kitą.

Tyla?

Kažkas buvo atsitikę.

Nebegrojo muzika. Su siaubu Džosė staiga suvokė, kad ji, išgąsdinta Konoro pasirodymo, visiškai pamiršo apie taurę, kuri išsiliejusi gulėjo ant lovos, ir... savo nešiojamąjį kompiuterį.

Grižtelėjusi atgal, ji pasižiūrėjo į tamsų jo ekraną. Bakstelėjo į tarpo klavišą, tada sunerimusi ėmė baksnoti kitus klavišus – niekas nepasikeitė.

Regis, jos kompiuteriui nepatiko būti apipiltam sultimis, ir jis pasipiktinęs užgeso.

– Ne, ne, ne, *ne!*

Čia, šioje dėžėje, buvo visas jos darbas, kurį buvo nuveikusi nuo atvykimo į šią vietą pradžios. Ji, kvailė, tikėjosi, kad čia bus interneto ryšys ir jos darbas bus išsaugotas, ir su nuostaba svarstė, kodėl Abė apie tai jos neįspėjo. Ji tyčia taip pasielgė. Nė kiek tuo neabejojo.

– Kas nors negerai?

Tęsiamai bosu tariami jo žodžiai nutraukė jos mintis. Apėmus panikai, ji visiškai buvo jį pamiršusi.

– Apelsinų sultimis suliejau savo kompiuterį.
– Būtų galėjusi iš to pasijuokti, bet jautėsi per-

nelyg sukręsta. Be kompiuterio ji bus lyg be rankų.

- Apelsinų sultimis? - Jis iš lėto palingavo galva. - Vadinasi, pakrikštijote jomis ir mano lova.

Ją suėmė pyktis. Jos kompiuteris nebeveikia, o jam rūpi lova?

- Ką tik dingo mano trijų dienų darbas.

Atrodo, atžarus jos balso tonas jo nejaudino.

- Ar visada dirbate nuoga? - Sunėręs ant krūtinės rankas ir kilstelėjęs antakį, jis žvelgė į ją kurstančiu žvilgsniu.

Plaukeliai ant jos rankų atsistojo piestu, vidurius nutvilkė karštis. Staiga prisiminusi, kad po rankšluosčiu yra visiškai nuoga, ji nusuko nuo jo akis ir ėmė dairytis drabužių. Juos pasiimti ji galėjo tik praėjusi pro jį. Jai teks nultipti nuo lovos, vadinasi, jis atsidurs vos per kelis centimetrus nuo jos. Vien nuo tokios minties ji ėmė nervintis, jos akis aptraukė migla.

Ji perbraukė ranka sau per veidą tarsi norėdama nuginti svaigulį keliančias mintis.

- Buvau duše, kai į galvą šovė gera mintis. - Jos balsas drebėjo ir ji atsikrenkštė, kad atsipalaiduotų.

Jis pakreipė galvą lyg norėdamas patvirtinti,

jog suprato, nors iš tikrųjų buvo suglumęs.

Ji atsiduso.

- Rašiau paraišką dėl lėšų ir man kilo įkvepianti idėja. Kad jos nepamirščiau, nutariau ją užsirašyti.

- Suprantama, - pasakė jis ir suglumęs palingavo galva.

Dieve mano, jis daro viską, kad ją suerzintų.

- Kai ką sugalvojau, jeigu jūs nieko prieš? - Ji atsitiesė ir kilstelėjo smakrą. - Šiuo metu neturiu jokio noro kalbėtis. Gal galėtume viską aptarti ryt iš ryto?

Konoras susiraukė, stengdamasis nežiūrėti į jos pirštus, nervingai gniaužiančius rankšluostį.

- O kur man miegoti? Čia tik viena lova, ir joje gulite jūs.

- Dar yra sofa.

Pamačiusi jo veido išraišką, ji vos nesusijukė.

- Kelionėje praleidau tris mėnesius. Jau seniai svajoju pagaliau išsimiegoti savo lovoje.

- Jei būčiau žinojusi, kad atvyksite, būtume ką nors sugalvoję, - atkirto ji.

- Sakote, būtume sugalvoję? - Jis įdėmiai nužvelgė jos kūno, vos pridengto rankšluosčiu,

iškilumus.

Ją ir vėl supurtė vidinis virpulys. Suerzinta jo žvilgsnio, ji stipriau susisupo į rankšluostį. Stovėti pusiau nuogai priešais nepažįstamą vyrą buvo nesmagu. Konoras Prestonas ją trikdė.

- Juk suprantate, ką norėjau pasakyti, - tarė ji, o kadangi nervinosi, jos balsas ir vėl tapo atšiaurus. Pastarąsias savaites kankinusi įtampa veikė jai nervus. Stengdamasi nusiraminti ji įkvėpė ir suskaičiavo iki trijų. - Siūlau ramiai išsimiegoti ir apie viską pakalbėti ryte. Kažin, ar jums patiktų gultis į šlapią, apelsinų sultimis permirkusią lovą. - Ji pasistengė kuo maloniau jam nusišypsoti.

Akimirką jis tyrė ją akimis.

- Gerai, - lėtai tarė jis, tada pasitrynė nuvargusias akis. - Visą dieną praleidau kelionėje ir dabar kalbėtis apie tai nebeturiu jėgų. Vieną naktį permiegosiu ant sofos. O ryte mudu viską aptarsime.

Jis greitai apsisuko ir išėjęs iš kambario trinkelėjo durimis, o ji liko viena - drebanti ir suglumusi.

Kitą rytą Džosė atsibudo vėlai.

Nepavykus atgaivinti kompiuterio, ji susiėmė

Į rankas ir iš atminties sukūrusi naują paraišką užmigo neramiu miegu. Jos nervai po susitikimo su Konoru buvo įtempti, ji dažnai krūpčiojo, nes sena sofa dejavo ir girgždėjo. Jai pavyko užsnūsti prieš pat aušrą, jau čiulbant paukščiams, kai įaudrintą kūną pagaliau įveikė nuovargis.

Ji gulėjo atsimerkusi ir žiūrėjo į lubas, keikdama nelemtą savo likimą. Jai nesisekė, tai tęsėsi jau kelias savaites ir nebuvo matyti jokių prošvaisčių, bent jau artimiausiu metu. Ji vylėsi, kad jos kompiuteris išdžius ir vėl ims veikti, tad nereikės sugaišti dar savaitės mėginant atkurti visą dokumentą. Jei ne – ką gi, teks susirasti taisyklą ir viltis, kad jis dar pataisomas. Baisi gaišatis. Ji šiuo metu jai ypač neparanki. Taip pat ir *jos verslui*.

Dabar iškilo dar viena problema. Abigailės brolis tikrai nenudžiugo aptikęs, kad jo name kažkas apsigyveno, – ir jį galima suprasti; jeigu ji grįžusi namo rastų savo lovą užimtą, irgi neapsidžiaugtų. O Abigailė žinojo, kad beprotiškas darbo krūvis jai gresia visišku išsekimu.

Jeigu *ji*, praradusi savitvardą, nebūtų pratrūkusi visų akivaizdoje, Abė gal ir nebūtų rimtai žiūrėjusi į šį reikalą. Ji pasielgė kaip visiška nevykėlė.

Nėra ko stebėtis, kad jos verslo partnerė primygtinai pareikalavo pagyventi čia bent porą savaičių – tam, kad, jos žodžiais tariant, visi turėtų laiko apimti ir viską apsvarstyti, – ir ji neprieštaravo, nenorėdama kelti įtampos jūdvių santykiuose. Pagyventi čia dvi savaites atrodė nebloga išeitis, tačiau Konoro pasirodymas viską sutrukdė. Ji tikrai neturi jokio noro ieškotis kokio pigaus viešbučio, juolab per patį sezono įkarštį. Be to, šis namas priklauso tiek Abei, tiek Konorui, o ji, beje, atvyko pirma.

Radusi naują pateisinimą, ji ryžtingai nubloškė šalin antklodę ir išsliuogusi iš lovos nuleido kojas ant švelnaus persiško kilimo, akimirką pasimėgavo maloniu pojūčiu ir tik tada nuėjo pasiimti drabužių iš senovinės spintos. Pačiu-pusi džinsus ir paprastus dukslis marškinėlius, užsivilko juos, tada nutraukė nuo didžiulės variu kaustytos lovos paklodes, ketindama jas išskalbti.

Ši vieta ją, atvykusią prieš kelias dienas, iškart pakerėjo savo grožiu. Tai nebuvo kokie nors nugyventi, nežinia kur esantys svečių namai, kokių tikėjosi. Tai buvo originalus gyvenamasis namas vos už dvidešimties minučių kelio nuo Provanso Ekso....